ОБЩОЧОВЕШКИТЕ ЦЕННОСТИ НАД ВСИЧКО!

АПРИЛЦИ

Общински вестник

ISSN 1310-4918

06

(865) Брацигово, г. LVI,
20 май 2021 г.
четвъртък

30 ст.

БРАЦИГОВО ПРАЗНУВА СВОЯ ВЕЛИКДЕН!

Химн на Брацигово

Текст: Л. Бобевски
Музика: Д. Генев
София, 23 април 1926 година

Ден на подвиг, ден на слава,
ден сияен и велик,
с почит се челата свеждат
днес пред светлия му лик.
И роди се свободата
през лъчистия тоз ден,
в кой борците наши в битки
с дух летяха окрилен.
Сенките свещени, скъпи
на бащи, на синове
ни нашепват как се смело
родно щастие кове.
Над Брацигово изгря
златогривата зора,
що поведе в път свободен
род и племе с чест.
Ура!

С ВДИГАНЕ НА НАЦИОНАЛНИЯ, ЕВРОПЕЙСКИЯ И БРАЦИГОВСКИЯ ФЛАГ ЗАПОЧНАХА ТЪРЖЕСТВАТА ПО СЛУЧАЙ 145 ГОДИНИ АПРИЛСКА ЕПОПЕЯ В БРАЦИГОВСКИ ВЪСТАНИЧЕСКИ ПУНКТ.

Тази година освен традиционното поднасяне на венци и цветя пред лобното място на Васил Петлешков, честванията включваха и церемония по удостояването със званието „Почетен гражданин на Брацигово“ – посмъртно, на проф. д-р Елена Трайчева Георгиева. В късния следобед на 11 май тържествата продължиха с възстановка „Отбраната на Брацигово“ на пл. „Синджирли бунар“. Много емоции, романтика и чувство на гордост поднесоха самодейците от читалище „Васил Петлешков – 1874 г.“ и членовете на комитет „Родолюбие“. Същинската тържествена проверка се състоя на площад „Централен“. Преди нея почетният караул и официалните лица спазиха протокола и поднесоха венци и цветя пред паметника на апостола Петлешков в мемориален парк „Априлци“.

С участието на военнослужещи от 4-ти артилерийски полк – Асеновград, и Представителния военен духов оркестър на ВВС на 11 май в Брацигово се проведе тържествена проверка-заря по повод 145-ата годишнина от Априлското въстание в Брациговския въстанически пункт. Отново звучаха имената на 145-те загинали бунтовници от Брациговския въстанически пункт. Слова бяха произнесени от кмета на община Брацигово Надежда Казакова и от областния управител на област Пазарджик Йордан Кожухаров.

Поздравителните адреси още веднъж засвидетелстваха отношение към Брацигово и неговата история. Прочетен бе Поздравителен адрес от президента на Република България Румен Радев. Концерт на Росица Пейчева закри тържествата на 11 май. На 12 май празничният ден започна със заупокойна литургия в местния храм. Вечерта видяхме концертите на Представителен детски ансамбъл „Чудесия“ от Пазарджик, Силвия Кацарова и Антония Маркова. Те допълниха празника на града с много настроение и позитивизъм.

УТОЧНЕНИЕ ОТ НАЦИОНАЛНИЯ СТАТИСТИЧЕСКИ ИНСТИТУТ

Преброяване 2021

От Националния статистически институт уведомяват общините, че е необходимо да се направи кампания за потвърждаване на участието в преброяването на лицата, подали заявления, както и набиране на нови.

Организиране на втората кампания за набиране на преброители и контрольори:

• потвърждаване на участието на лицата, подали заявление през миналата година – от 17 май до 25 май;

• кампания по набиране на преброители и контрольори – от 25 май до 10 юни.

Кампанията ще се проведе по утвърдения начин – с подаване на заявление и всички необходими документи в Общината, където лицето иска да бъде преброител.

Кампанията ще бъде обявена във всички общини, независимо дали първоначално е бил набран необходимият брой преброители и контрольори.

СЕКРЕТАРЯТ НА ОБЩИНА БРАЦИГОВО УВАЖИ ИНИЦИАТИВАТА НА УЧЕНИЦИ ОТ УЧИЛИЩЕ „СВ. КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ“ – ПЕЩЕРА

Гражданство и ученици се поклониха пред паметника в пещерската местност Бялча, на изхода за Пазарджик и Пловдив. Обелискът носи имената на въстаници от Брацигово и Радилово, разстреляни от башибозука на път за Татар-Пазарджик преди 145 години, след разгрома на Априлското въстание.

Секретарят на читалище „Зора-1903“ в с. Радилово Марена Вачкова прочете спомените на единствения въстаник, оцелял от клането. Секретарят на община Брацигово допълни разказа с познати ни вече събития от кървавия Април на 1876-а.

Поднесени бяха цветя на признателност и почит. Поклонението се състоя на 11 май, в навечерието на тържествата в чест на 145-годишнината от Априлската епопея в Брациговски въстанически пункт. Така завърши първият етап от инициативата на СУ „Св. Кл. Охридски“. Училището пое шефство над паметника, за да привлече към него общественото внимание. От години забравен, той скромно съхранява паметта за загиналите в името на святата идея за свободата на България.

Учителят по история Валентин Стоянов сподели, че учениците са почистили терена и оцветили надписа върху паметната плоча.

Предстои Община Пещера да намери ново място за паметника, тъй като понастоящем той се намира в границите на частен имот. Училището се ангажира да го поддържа и занапред. Тези грижи са акт на родолюбие и надежда, че младите поколения ще запазят жива паметта за миналото, че не им е чужда почитта към жертвоготовността на предците ни.

Иванка СТЕФАНОВА

Между нас казано...

Егоцентризмът убива развитието

Живка Аджеларова

Фиг.1

В последно време в социалните мрежи се поражда едно доста странно явление – манията човек публично да се възхищава сам на себе си и дори да си позволява да се самоцитира. Подобен феномен може да бъде наблюдаван сред публикациите както на някои от по-известните лица (каквато е например певицата Дивна, която преди около месец беше оформила една своя мисъл, сякаш е цитат от популярна книга – „За мен истината е основна ценност и основен пътеводен знак. – Дивна“), така и сред „статусите“ на онези, известни в действителност само пред ограничен кръг от хора, но възприемащи себе си за велики творци. Хубаво е тук да се подчертае, че в случая съвсем не става въпрос за някакво невинно подписване на дадено изказване, а за знак, сигнализиращ приближаването на нова духовна криза.

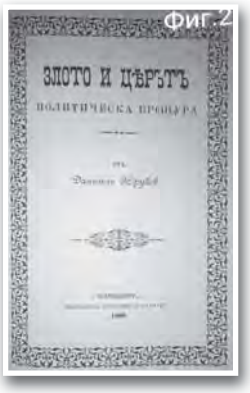
Фиг.2

„…в десетте Божии заповеди е казано: „Не сътвори себе кумира.“ На други работи трябва да се покланяме, а не на парите“[1], известните лица от екрана или още повече – на своята собствена личност. Защото, ако човек сведе глава пред нещо или някого, то той го смята за висше съвършенство, което само може да бъде последвано и обсипвано с почести, но не и да бъде променено по някакъв начин. Колко ли пагубни биха били последствията в бъдеще, ако сега в кумир на човека се превръща не какво или кого да е, а неговият собствен образ?

Фиг.3

Фиг.4

Бихме могли да оприличим човешкия живот на река, която тече и се променя във всеки един момент. Обаче ако реката, например Умишка, се огледа в себе си и реши, че е най-пълноводна и най-красива, когато тече под ореха зад старата автогара и затова спре там и започне сама на себе си да се възхищава, то тогава съществуването ѝ би поело бързо към края си – тя ще се превърне в една голяма локва и малко по малко ще започне да се изпарява, докато не изчезне напълно.

Смисълът на живота се крие именно в непрестанното движение и постоянната промяна и когато започнем да подхранваме егото си и да се мислим за ненадминати по своите възможности, защото в даден момент сме се вгледали в себе си и сме се възхитили от видяното, то тогава застиваме на мястото си, неусетно се превръщаме в обикновена вертикална локва и така малко по малко изчезваме в нищото.

Причина за този по-разпространяващ се проблем можем да търсим главно в социалните мрежи – в най-популярните канали, като Инстаграм, даденият човек трябва да натисне върху бутон „последвай“, за да си осигури достъп до публикациите не само на някоя популярна личност, но и до тези на своите приятели, и така той се превръща в техен „последовател“. Ако се замислим над значението, което носи въпросната дума, бързо бихме се досетили и какво се случва, когато някой следи внимателно увеличаващия се брой на своите „последователи“ – в определен момент вече е склонен да се сравни дори с Господ, егото му започва да расте неимоверно, той се чувства недостижим с успехите си, появяват се и личните му цитати. Малко по малко в свой кумир човекът превръща собствения си образ, считайки го вече за съвършен, и по този начин стремежът за развитие на потенциала и желанието за промяна биват напълно заличени.

Фиг.5

Когато през месец май отбелязваме годишнината от Априлското въстание и Деня на българската писменост и култура, най-напред си припомняме героизма на шепата българи, осмелили се да се опълчат срещу турската власт, а след това и делата на будителите, дали ни писмеността, с която си служим и до днес. Всички те са свързани по един общ белег – предпочитат да осъществят идеите си и да служат вярно на страната и народа си и дори за миг не си и помислят да се перчат и да се самозалъгват колко са недостижими заради успехите си, въпреки че има с какво да се похвалят. Защото, ако го бяха направили, то днес нямаше да има нито държава, нито език, нито пък народ. Тук е моментът да надникнем в спомените от подготовката на Априлското въстание на Данаил Юруков, които още веднъж показват готовността за зачеркване на собствената личност в името на борбата за свобода: „Никой не мислеше за храна и за дрехи, а за барут и олово. Никой не говореше за прасета и агнета, а всеки говореше да приготви онова, което е нужно за въстанието. Това бе през 1876 година. Аз бях 24-годишен. Преди тази дата и подир тази дата аз прекарах много страстни седмици, но никоя не се е врязала така силно в ума ми, както тази от 1876 година. Идеалът беше: „Свобода или смърт!“[2]

Може би едно от най-важните неща, на които днес трябва да обърнем внимание, за да предотвратим наближаващата духовна криза, е именно заплашителното разпространяване на вируса егоцентризъм. Защото, докато поставяме собствения си Аз преди всичко друго, освен че рискуваме да застинем на мястото си и да бъдем погълнати от динамичното време, поставяме под въпрос живота и съдбата на поколенията, идващи след нас.

1 Данаил Юруков, „Старо време“, из фототипното издание „Събрано творчество“, изд. „Зеница-НДА“, 2016, с. 63

2 Комитет за увековечаване делата на априлци от 1926 г., „Юбилейна книга по случай петдесетгодишнината на Априлското въстание през 1876 година“, фототипно издание, РИК „Зеница – Николай Аджеларов“, 2021, с. 71

На седянката...

Интервю с Владимир Батаклиев

През настоящата 2021 година отбелязваме 145 години от Априлското въстание, 95 години от смъртта на Данаил Юруков (първи кмет на град Брацигово, издател, летописец, дипломатически служител, възрожденски читалищен деятел и деец на Априлското въстание в Брацигово), както и 30 години от създаването на Рекламно-издателска къща „Зеница – Николай Аджеларов“. Благодарение на нея и на Граждански комитет „Памет“ – гр. Брацигово, през 2016 година се появи фототипното издание „Събрано творчество в един том“ на Данаил Юруков (фиг. 1).

В „На седянката“, в настоящото издание, разговаряме със съставителя на книгата със събрани произведения господин Владимир Батаклиев, за живота и делото на Данаил Юруков, за осезаемо западащото културно развитие в малките населени места и за причините младите българи да напускат родината си. Защото обществените проблеми намират решение само когато най-напред бъдат изказани на глас.

– Прави впечатление, че в основата при подготовката на Априлското въстание стоят заможни хора, които в същото време са и високо образовани за времето си личности с ясно формирани идеи. В съвременния свят със сигурност съществуват доста такива българи, но сякаш по-често младите са изправени пред избора между професия, даваща финансова сигурност, и такава, основаваща се на интелектуално развитие, при което предпочитат първата. Вие как мислите? Каква според Вас е причината за това?

– Жаждата за свое отечество, за място под слънцето, за свобода и развитие са основен идеал през Възраждането и за него дедите ни са давали мило и драго, дори живота си. Дядо Вазов го е казал най-добре:

И всякоя възраст, класа, пол, занятье
зимаше участье в това предприятье;
богатий с парите, сюрмахът с трудът,
момите с иглата, учений с умът….

Но идеализмът след Освобождението умира, да не говорим за днес. На преден план излизат личните интереси, собственото облагодетелстване чрез държавната и партийната власт, липса на идейни борби, оттегляне на държавата от основни нейни задължения, назначаване на неподходящи кадри, голямо разслоение на обществото, престъпно отношение към образованието, възпитанието и грижата за децата. Това доведе до напускане на страната от най-перспективните кадри, които развиват кариерите си навън и стигат до финансова стабилност и много по-добри условия за интелектуално израстване.

– Вие съгласен ли сте, че напоследък голяма част от обществото не може да прецени кое е добро и кое лошо, когато стане въпрос за някоя театрална постановка, нова книга, картина или което и да било друго произведение на изкуството? Ако приемем, че Интернет предлага много и различна информация, до която човек може да стигне лесно, стига да иска, и това да предполага трезва преценка, защо според Вас ставаме свидетели на точно обратното?

– Констатациите Ви са категорично верни. Но „крушката си има опашка“ – казва една мъдрост. За всяко нещо е необходима подготовка, а тя започва от училището, продължава цял живот и трябва да бъде грижа на обществото и държавата. Възпитанието във вкус е дълъг процес, категоризирането на „хубаво“, „добро“ или „лошо“, „пошло“ изисква познания, особено що се отнася до произведения на изкуствата литература, музика, изобразително, които са застъпени в училищата, но резултатите са скромни. Мисля, че са в забвение извънкласните форми по интереси – драматургични кръжоци и художествено слово, певчески и танцови групи, които липсват и в читалищата. Тревожно е, че библиотеките опустяват, срещи с творци няма, художествени изложби не се правят, актьори от драматични театри не гостуват, а местните самодейни постановки останаха спомен. Думата „естетическо възпитание“ като че ли е забранена. При това положение как ще пробуждаме интерес, увлечение, любов към изкуствата? Как и къде да си изградим вкус и критерии? Само от комерсиалните телевизии, замърсяващи денонощно интонационната среда и ето резултата – чалга вкус.

Фиг.6

Що се отнася до Интернет, приемам го като средство, указател за справки с факти, но за среща с художествени образи е просто несериозно. За изкуствата си има театрални зали, изложбени салони, библиотеки и заемни. Другото е лъжа и измама.

– Вие сте съставител на фототипното издание „Събрано творчество“ на Данаил Юруков (фиг. 1 и фиг. 3, изд. „Зеница-НДА“, 2016 г.), в което са включени няколко книги от автора, обособени в отделни части. Според Вас на коя част трябва да се обърне по-специално внимание и защо?

– Данаил Юруков е личност, за която трябва да знаем повече и днес, защото е сред изявените брациговци, допринесли много не само за нашия град. Наред с неговата ползотворна дейност като общественик и политик преди и след Освобождението, той има голям принос в историографията с това, което ни е оставил. Написал е седем книги със спомени, размишления и виждания по различни въпроси. (фиг. 5) Приживе ги е издал, с изключение на една, която обаче е запазена в Националната библиотека. Изящните книги отдавна се намираха трудно, ето защо Граждански комитет „Памет“ спомогна за отпечатването на фототипното издание през 2016 г. В сборника се съдържат разкази за живота и дейността на Юруков, за неговото семейство и за издателството им „Мозайка от съвременни знаменити романи“ (1909 г. – 1948 г.) (фиг. 8).

Фиг.7

За мен всички заглавия са много любопитни и полезни. Читателите ще научат много за миналото на Брацигово (фиг. 7), за политическия живот някога в България (фиг. 6), вижданията на Юруков за държавното устройство на страната ни (в политическата брошура „Злото и цярът“ – фиг. 2), за Константин Величков, който е негов шурей (фиг. 4) и не на последно място за огромното разочарование и огорчение на Юруков от това, което става около него и в България.

Сборника горещо го препоръчвам на читателите. Има го в читалищната библиотека (гр. Брацигово), продава се в книжарницата и в музея. Цената му е само 10 лв., а е с обем от 513 страници. Уверен съм, че такъв сборник не се преиздава всеки ден.

– През месец май отбелязваме както 12 май – празникът на град Брацигово, така и 24 май – Денят на българската писменост и култура. Какво ще пожелаете на читателите по повод тези празници?

– Здраве и живот в тези смутни времена, да носят светлия празник в душите и сърцата си, да поддържат любопитството си към вестника и да му сътрудничат, за да се разнообразява.

Фиг.8

Съобщение

относно изхвърляне и събиране на зелени и други биоразградими отпадъци (от растителен произход) на територията на община Брацигово

Общинска администрация – Брацигово уведомява всички граждани, учреждения и фирми на територията на община Брацигово, че от месец май се въвежда система за събиране на биоразградими отпадъци, като за целта има определени места във всяко населено място за временното им съхраняване.

Определените места са:

- **за гр. Брацигово – районът около жп-гарата (пожарна)**
- **за с. Исперихово – кв. 48, имот УПИ VII**
- **за с. Розово – УПИ I – Детска градина, кв. 13**
- **за с. Бяга – местност Исака (старото сметище)**
- **за с. Козарско – ул. „Тридесет и втора“ № 14 (двор на училище).**

По този начин ще спре порочната практика около контейнерите на територията на населеното място да е пълно с растителни отпадъци, както и препълването на съдовете за битова смет.

На площадките МОЖЕ да бъде изхвърляно следното: хранителни растителни отпадъци (плодове, зеленчуци), зелени остатъци (цветя, шума, окосена трева), дървени стърготини, дървесни влакна, отпадъци от косене на ливади и подрязване на храсти, диворастящи треви и плевели.

Приканваме всички граждани да изхвърлят биоотпадъците в обозначените за целта места.

ЗАБРАНЯВА СЕ СМЕСВАНЕТО НА ЗЕЛЕНИТЕ ОТПАДЪЦИ С БИТОВ ОТПАДЪК!

Извозването на отпадъците ще се извършва по график един път седмично. За гр. Брацигово – понеделник, за с. Розово – понеделник, за с. Исперихово, с. Бяга и с. Козарско – вторник.

Извозването на отпадъците в малките населени места (с. Жребичко, с. Равногор) ще се извършва по заявка.

Общинска администрация – Брацигово

Започна традиционното зарибяване

По традиция зарибиха микроязовир „Вриз“, или както местните си го знаят – Военното блато, в община Брацигово. Това направиха любители риболовци от Ловно-рибарско дружество – Пещера.

Язовирът е общинска собственост и се стопанисва от Община Брацигово.

Зарибителният материал“ е над 450 килограма от вида шаран, с тегло до 300 грама.

Последното зарибяване на водоема е било през 2020 година, съобщават от Ловно-рибарското дружество.

Поради засиления интерес и леснодостъпното място на водоема, зарибяване се прави почти всяка година.

ЗАПОВЕД

№РД-311-14.05.2021 г.

На основание чл. 44, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от ЗМСМА, Наредба № 8121з-968 от 10.12.2014 г. за правилата и нормите за пожарна безопасност при извършване на дейност в земеделски земи, Закона за горите Глава шеста, раздел III „Защита на горските територии от пожари“, чл. 8 от Закона за опазване на селскостопанското имущество, чл. 25 и чл. 126 от Правилника за прилагане на Закона за горите.

НАРЕЖДАМ:

1. Забранявам паленето на открит огън, тютюнопушене и паркиране на моторни превозни средства при настъпването на восъчна зрялост на житните култури.

2. Да се поставят предупредителни и забранителни табели покрай посевите през периода на восъчна зрялост до прибиране на реколтата.

3. Кметовете на кметства, на чиято територия има житни и царевични насаждения, да организират денонощно дежурство на телефонни постове в кметствата по време на жътвената кампания.

4. Кметовете на кметства да създадат необходимата организация за своевременно и бързо реагиране при възникване на пожари, като поставят на видно място в кметствата номерата на собствените си мобилни телефони и телефоните на пожарната и дежурния към ОбщСС.

5. Кметовете на кметства да осигурят подръчен инвентар (лопати, тупалки и др.) за гасене на пожари, да се осигурят и обозначат подстъпите към естествените и изкуствените водоизточници в населените места.

6. Забранявам паленето на стърнища, извършването на огневи работи на разстояние най-малко 50 метра от узрелите жита.

7. Да се създаде необходимата организация по населените места за своевременно установяване на виновните лица за допуснати палежи и при констатиране на нарушения на правилата и нормите на ПБ да се прилагат действащите законови административно-наказателни мерки.

8. Да се почистят от сухи треви, дървета, отпадъци и други горими материали канавките и сервитутните ивици покрай общинските пътища.

9. Да се предприемат незабавни мерки за изпълнение на пожарозащитни ивици край гробищни паркове, сметища, жилищни и стопански постройки, граничещи с горски и полски фонд – с ширина не по-малка от шест метра.

10. Да се засили контролът в земеделските територии по спазване на изискванията на чл. 8, ал. 1 и ал. 2 от Закона за опазване на селскостопанското имущество.

11. Съвместно с представители на ДГС и ДЛС да проведат инструктажи на пастирите с цел недопускане на пожари.

12. Да се изпълнят предвидените противопожарни мероприятия в горите общинска собственост.

13. Да се извърши необходимата организация за запознаване на населението със сигнала за оповестяване при възникване на пожар.

Настоящата заповед да се сведе до знанието на заинтересованите лица за сведение и изпълнение, да се публикува на електронната страница на Община Брацигово и да се разлепи на видни места в кметствата.

Контрол по заповедта възлагам на инж. Мария Батаклиева – зам.-кмет на община Брацигово.

С уважение:
Надежда Казакова
кмет на община Брацигово

Изготвил:
Димитър ДИМИТРОВ
мл. експ. ОМП и ЗН

ЦЕНТРАЛНО ВОЕННО ОКРЪЖИЕ

ВОЕННО ОКРЪЖИЕ II СТЕПЕН – ПАЗАРДЖИК
4400 гр. Пазарджик, ул. „Втори януари“ №10, тел. 034/445 463

ОБЯВА

относно обявяване на прием на курсанти във Висше военновъздушно училище „Георги Бенковски“ – гр. Долна Митрополия

Със заповед № ОХ-7/05.01.2021 г. на министъра на отбраната на Република България са обявени 54 места за обучение на курсанти във Висше военновъздушно училище „Георги Бенковски“, гр. Долна Митрополия, в специалности:

- **летец-пилот - 25;**
- **ръководител на въздушно движение - 7;**
- **летателни апарати и авиационни двигатели - 6;**
- **летищно осигуряване - 5;**
- **радиоелектронно оборудване на летателни апарати - 6;**
- **авиационни, електроприборни и автоматични системи - 5.**

Информация по обявата, заповедта на министъра на отбраната на Република България, обявените длъжности, необходимите документи и всички свързани с обявата въпроси може да получите в стая № 31 на ет. 3 във Военно окръжие II степен – Пазарджик и/или на телефони: 0885 108 129, 034 445 463, както и на www.af-acad.bg

СРОК ЗА ПОДАВАНЕ НА ДОКУМЕНТИ: 25.06.2021 г.

ЦЕНТРАЛНО ВОЕННО ОКРЪЖИЕ

ВОЕННО ОКРЪЖИЕ II СТЕПЕН – ПАЗАРДЖИК
4400 гр. Пазарджик, ул. „Втори януари“ №10, тел. 034/445 463

ОБЯВА

относно обявяване на прием на курсанти във Висше военноморско училище „Н. Й. Вапцаров“ – гр. Варна

Със заповед № ОХ-7/05.01.2021 г. на министъра на отбраната на Република България са обявени 48 места за обучение на курсанти във Висше военноморско училище „Н. Й. Вапцаров“, гр. Варна, в специалности:

- **корабоводене – 6;**
- **корабни машини и механизми – 6;**
- **военноморски комуникационни и радиотехнически системи – 5;**
- **кибероперации – 11;**
- **медицинско осигуряване на въоръжените сили – 20.**

Информация по обявата, заповедта на министъра на отбраната на Република България, обявените длъжности, необходимите документи и всички свързани с обявата въпроси може да получите в стая № 31 на ет. 3 във Военно окръжие II степен – Пазарджик и/или на телефони: 0885 108 129, 034 445 463, както и на www.naval-acad.bg

СРОК ЗА ПОДАВАНЕ НА ДОКУМЕНТИ: 25.06.2021 г.

ЦЕНТРАЛНО ВОЕННО ОКРЪЖИЕ

ВОЕННО ОКРЪЖИЕ II СТЕПЕН – ПАЗАРДЖИК
4400 гр. Пазарджик, ул. „Втори януари“ №10, тел. 034/445 463

ОБЯВА

относно обявяване на прием на курсанти в Национален военен университет „Васил Левски“ – гр. Велико Търново

Със заповед № ОХ-7/05.01.2021 г. на министъра на отбраната на Република България са обявени 231 места за обучение на курсанти в Национален военен университет „Васил Левски“, гр. Велико Търново, в специалности:

- **мотопехотни и танкови войски – 34;**
- **разузнаване – 17;**
- **електронно разузнаване и електронна война – 5;**
- **полева артилерия – 45;**
- **ПВО на войските – 29;**
- **инженерни войски – 12;**
- **АИР – 7;**
- **РТВ – 8;**
- **ЗРВ – 8;**
- **АЗРВО и БП – 10;**
- **МРП и Т – 25;**
- **танкова и автомобилна техника – 5;**
- **военни КИС - КТ и Т – 11;**
- **военни КИС - КС и Т – 15.**

Информация по обявата, заповедта на министъра на отбраната на Република България, обявените длъжности, необходимите документи и всички свързани с обявата въпроси може да получите в стая № 31 на ет. 3 във Военно окръжие II степен – Пазарджик и/или на телефони: 0885 108 129, 034 445 463, както и на www.nvu.bg

СРОК ЗА ПОДАВАНЕ НА ДОКУМЕНТИ – 11.06.2021 г.

С БОЛКА И ВЯРА ЗА 24 МАЙ

ПАТРИОТИЗЪМ ПО БРАЦИГОВСКИ

(Из личния дневник на Елена Георгиева – Керпичева)

…Както казах, първия потрес от нечистоплътното, грубо, антибългарско отношение към националната ни история преживях на два пъти, свързано с честването на 24 май. Та тая година, 1950 или 1951, манифестацията бе забранена, защото, както се разбра по-късно, да не дразним съседна Югославия, а още по-малко СССР – Русия, че сме й дали азбука и литература за християнската вяра (как може да сме пред великата Рус, това е нахалство, тя винаги е пред всички). Всички бяхме оборкани. Не разбирахме защо се посяга на детството ни с празника на Кирил и Методий. Ние бяхме закърмени с него, с отношението към българската азбука и култура.

Празнуването в Брацигово започваше в навечерието, когато в училище плетяхме венци и гирлянди от живи цветя, пеехме „Върви, народе, възродени“, надпреварвахме се кой ще направи най-хубавия венец. На сутринта отивахме на църква – рано-рано ни събуждаха камбанните звуци на тържество, росна утрин (обичайно около 24 май валеше дъжд). След църква всички ученици минаваха край близката фурна, където ни чакаха катмарлии, милинки и малко череши – почерпка от общината. След това минавахме по т.нар. главна улица до средищното училище, където имаше салон, за да представим пред събралите се граждани програма от песни и стихотворения. Обичахме 24 май. Когато, за да подразни майка ми, учителка в „горното училище“ (аз бях в „долното училище“, защото се смяташе за нередно да уча в училището на майка ми, за да не съм фаворитизирана) баща ми казваше, че учителите имат само един цял работен ден – 24 май.

Този празник беше толкова част от нашия живот и възпитание, че недоумявахме как може да се посегне на него. И други мислеха така, защото помня, че след като се бяхме събрали в двора на университета за манифестация, тя бе отменена, но докато професорите се разберат и ориентират, проф. Г. Цанев ни поведе и минахме по бул. „Цар Освободител“ с песен (още не го бяха преименували в „Руски“). Това беше първа, макар и спонтанна, опозиция на партийно решение.

Втория или третия потрес от отлагане и зачеркване на 24-майското тържество бе през 1973 или1974 г., когато бях лекторка по български език в Лионския университет, Франция. Предната година направих много добро, шумно честване на Св. Св. Кирил и Методий като Ден на българската азбука и култура. Боян Балабанов, културен аташе, ми беше изпратил от посолството 150 франка за малък коктейл. Студентите ми разбираха значението на 24 май и колко емоционално съм свързана с него и се включиха в подготовката и празнуването. Първо Мартин и Жан-Жак донесоха една кола люляк, други донесоха каквито можеха цветя, а редица от тях и нещо за коктейла – скромно, но с разбиращо съчувствие. Аз подредих изложба от книги – библиотеката на българския лекторат беше сравнително пълна – икони, старобългарски издания, речници, атлас, „История на България“ – изобщо прилична изложба. Поканих всички лектори заедно с шефа на Славянския департамент г-н Гуде. (Казваха, че бил фашизоид, националист и други подобни. Не знам.) Открихме с химна „Върви, народе, възродени“. Шефът се учуди, че имам толкова студенти: „Всички ли са Ваши студенти?“ – „Да!“. На другата година беше наредено да ограничават моя курс. Имаше една посредствена секретарка – мадам Боне, казвала на новопостъпилите студенти: „Във всеки курс за славянски език може, само за български – не, числото е попълнено.“ Та така. Същата госпожа ме беше обвинила, че правя пропаганда, от което се пазех, защото знаех, че ме следят. Казала на полския лектор Славик Швьонтек: „Ние знаем, че г-н Радович (сръбският лектор) не прави пропаганда, г-н Гомон (руският лектор) също, но мадам Георгиева – да!“ Славик, с когото се разбирахме отлично, й отговорил: „Мадам Георгиева е свободна да прави каквото намери за добре, защото само тя измежду нас не е член на комунистическата партия.“ „Така ли?“ – изненадала се тя.

Мадам Боне беше полякиня, натурализирана във Франция. В една от годините, с идването на пролетта, за да разнообразя часовете и лекциите, реших да запозная студентите с пролетния обичай и фолклорния ритуал с мартениците. Поръчах да ми изпратят мартеници от София. В Славянския департамент стана голямо оживление, студентите бяха впечатлени и радостни. Закичих с мартеница и мадам Боне. Като истинска полска шовинистка, тя ме запита: „Мадам, защо сте избрали цветовете на полското знаме?“ (Всичко започва от Полша, брани знамето си от мартениците.) Казах: „Мадам, по-скоро е обратното. Доколкото знам, цветовете са от езическа, предхристиянска епоха, мартениците у нас са древен обичай, а доколкото ми е известно, Полша става държава векове след Христос. Бялото е за щастие, червеното – за здраве.“ Тя млъкна. Киара Санин се смя.

На следната година, след първото успешно честване на 24 май, реших отново да почетем светите братя Кирил и Методий, а и студентите питаха ще има ли празник. Обадих се в посолството. Културен аташе там вече беше Дико Фучеджиев, писателят. Той отказа да помогне, защото „В България празникът е отменен!“ – „Защо?“ – „Не е моя работа.“ – „Как да обясня на студентите? В България може, но какво пречи тук да продължим, в университета, който не е български?“ – „Какво искате?“ – той; аз: „Вижте, щом не искате да помогнете, ще го направя сама, с мои средства, защото не искам да се срамувам и да излагам България.“ Нещо като че ли трепна у г-н писателя (другар): „Е, ако имате фактури, изпратете ми ги, ще гледам да направя нещо.“ Нищо не изпратих, а се събрахме в по-ограничен състав и отпразнувахме 24 май.

Това отношение към 24 май – със спирания, със забрани и разрешения, зависеше от политическата и идеологическата конюнктура, която по природа е променлива и краткотрайна, но може да остави след себе си трайни вредни последици. Докато Тито не беше се противопоставил на Сталин, не трябваше по никакъв начин да дразним Югославия заради Македония. Македония по никакъв начин да не се свързва с България. Какви фалшификации и изопачавания на историческите факти, които отдалечават от общото ни минало: цар Самуил – македонски цар, Кирил и Методий – македонци, Климент Охридски – също, братя Миладинови – дори преименуваха заглавието на „Български народни песни“, Гоце Делчев и др. При Русия, както казах, причината бе друга – да не засегнем чувството ѝ за превъзходство на велика нация, особено при Сталин. Когато БКП промени политиката си по националния въпрос (тържествата за 1300-годишнината на България, Световен конгрес по българистика, остро противопоставяне на македонизма, който краде българската история и я обявява за своя, небългарска) и др., Т. Живков, Л. Живкова, Г. Джагаров и др. върнаха манифестациите за 24 май. Не станало лесно. Стигнало се дотам, че акад. Ангел Балевски, председател на БАН, реагирал на опасенията на ген. Ив. Михайлов, член на Политбюро, че може да обидим СССР – Русия, така: „А бе, ние българи ли сме?“... На международните славистични конгреси се потвърждаваше и отстояваше историческата истина за българския характер на Кирило-Методиевото дело, за приноса на България в славянската и световната култура, защото България на княз Борис, Симеон Велики и цар Петър защити, продължи и доразви Кирило-Методиевото дело със създаването на кирилицата и разпространяването ѝ сред другите славяни. И така Русия започна да чества 24 май като ден на славянската азбука и култура от Мурманск до Москва, където бе издигнат и паметник на Кирил и Методий, копие на паметника пред Народната библиотека в София, присъединиха се Чехия и Словакия и навсякъде, където има българи. Набляга се на панславянското, на наднационалното, но това не заличава факта, че славянската азбука, както казва унгарецът Имре Тот, по функционалност е общославянска, но генетично – българска. Тази истина отричат нашите братя, та поклонението на 24 май пред гроба на Св. Кирил в Сан Клементе и при приема от папата, българската и македонската делегации винаги отдават почит отделно.

След 1989 г. „първият демократично избран президент“ Жельо Желев не направи разлика между манифестациите на 24 май и тези на 1 май, 9 септември и 7 ноември и ги отмени, за да нямало официално регламентирани манифестации, наследство от тоталитаризма. Така честването бе разбито на отделни прояви – пред паметника, в аулата на СУ, пред Народния театър и на отделни шествия от различни места – губи се общността и многозначността на празника, а 24 май е спонтанно възникнал и народно наложен празник – шествие от 150 години насам: в Пловдив (Найден Геров), Калофер (Ботьо Петков) и другаде. Тая година (2001) имаше частично възвръщане към традицията с многобройно шествие, което завършва на паметника на Кирил и Методий за тържество и поднасяне на цветя. Възвръща се националното чувство от тази светла страница от националната история.

24 май е единственият общобългарски празник, който извежда хората доброволно на манифестация с възторг и вяра, с чувство на национално единение. И сега, когато чуя „Върви , народе, възродени“, нещо много силно се разгръща в мене, дори до екстаз и сълзи от вълнение, без друга мисъл, освен отдаване на силна радост. И така, откакто се помня, от първите детски и училищни години до днес… (2001 г.)

Материалът е подготвен и предоставен от г-н Владимир Петров Батаклиев – председател на Граждански комитет „Памет“, (02.2021 г.)

Радвам се, че и на мен се пада честта, като градоначалник на Брацигово да връча званието „Почетен гражданин“.

Макар и посмъртно получен, този почетен знак е израз на нашата признателност към живота и делата на проф.Елена Георгиева. За Брацигово и брациговци е късмет, че тук се родила и изградила като личност, една от видните съзидатели на съвременния български книжовен език.

„Никой не е забравен и нищо не е забравено, докато има живи, които да си спомнят за него.“

Благодарим и на Граждански комитет „Памет“ за подетата инициатива. Така пантеона на почетните граждани на Брацигово се увеличава с още един светъл лик, този на професор доктор Елена Трайчева Георгиева или както я познават брациговци Керпичева. /лиляна Керпичева/.

Надежда КАЗАКОВА
Кмет на община Брацигово

ПРЕДСТАВЯНЕ НА КНИГА

На 7 май 2021 година Рекламно-издателска къща „Зеница – Николай Аджеларов“ отбеляза своя 30-годишен юбилей в Народно читалище „Васил Петлешков - 1874“ в гр. Брацигово. Събитието, на което присъстваха немалко гости, започна със забележителното представяне от страна на Иванка Стефанова на най-новото издание, отпечатано под знака на „Зеница-НДА“ по повод 145-тата годишнина от Априлското въстание – фототип на „Юбилейна книга“, публикувана за първи път през 1926 година в чест на 50-годишнината от въстанието, като нейни автори са част от участниците в събитията от 1876 година.

Своите впечатления за книгата и издателството споделиха и някои от присъстващите – Надежда Казакова – кмет на община Брацигово, Данаил Търпоманов, Димитър Дънеков, Георги Кабов, Александър Урумов и Никола Мегенов. В салона беше изложена и малка част от творбите, плод на дългогодишната дейност на РИК „Зеница-НДА“.

По време на събитието беше отбелязано, че желаещите да си закупят фототипа на „Юбилейна книга за Априлското въстание“ могат да я открият в Историческия музей в гр. Брацигово.

Редакция в. „Априлци“ - Брацигово, e-mail: v.apriltsi@abv.bg, skype: v.apriltsi, предпечатна подготовка и печат - „Беллопринт“ ООД - Пазарджик, тел. 034 440-400